

Kerkenordening niet, wat 1942 en volgende jaren wel hebben bewezen. Het lag in 1942 e.v.j. niet aan de Belijdenis en evenmin aan de K.O. en nog veel minder aan de duidelijkheid van de Schrift, doch aan den afval in het hart en in het leven, aan het ongeloofvolslaken van de normen. En daartegen is geen Belijdenis en geen K.O. opgewassen: daar helpt alleen bekeering, terugkeer tot Schrift en Belijdenis.

Vandaar dat ook het tweede genoemd: „ook gezien de historie der zending” hier niet ad rem is.

Immers die zendingshistorie laat zien, dat de verenigingen en genootschappen voor de zending zijn opgekomen en dies zendelingsleeraars en evangelisten, omdat de kerk haar zendingsroeping niet verstond. En daarvan was het gevolg het dwepen met zendelingen en zendelingenfamilies; het leggen van het werk in handen van welvrijen, die „interesse” hadden enz. Dat alles hangt samen met de deformatie van de kerk van Christus in de vorige eeuw onder invloed van heidensch-wijsgelerige theorieën. In de Acta van het Zendingcongres van 1890 is daarover heel veel te lezen. Doch onze kerken mogen het werk der zending weer verstaan naar de Schriften als roeping der kerken, als roeping van allen en een legelijk der leden. Al dient bedacht te worden, dat niet allen en een legelijk alles kunnen en moeten doen. Er is nu eenmaal in het beperkte leven met de beperkte krachten verdeling van arbeid en verdeling van „belangstelling”.

We besluiten: niet de erkenning van het evangelistenambt („zendeling”, „zendelingsleeraar”) leidde tot het uiteenrukken van kerk en zending. Juist de kerk erkende dat ambt niet! En omdat de kerk haar roeping verzaakte, ook in de erkenning van het evangelistenambt, kwamen verenigingen en genootschappen met „evangelisten” voor den dag! Zoodat die „evangelist” en „zendeling” het product, het gevolg is van den afval der kerk, niet de oorzaak daarvan.

12. Verder zij vermeld, dat meerdere malen een argument tegen de erkenning van het evangelistenambt is ontleend aan het schema van de drie ambten van Christus, met welke drie onze drie bijzondere ambten van herder en leeraar, ouderling en diaken zouden corresponderen. Men stelt het wel zó: omdat de Heere Christus Profet, Priester en Koning is, daarom hebben we ook drie bijzondere ambten: predikant („profeet”), ouderling („koning”) en diaken („priester”). Men kan dat nalezen bijv. in de Geref. Dogmatiek van Bavinck (deel 4, bl. 367 v.v. paragr. 506 over het aantal ambten; bl. 398 v.v.; 4e druk); A. J. Bronkhorst, Schrift en Kerkorde, bl. 112 v.v.: Christus en de ambten.

We kunnen in dit verband er niet breed over uitspreken. Dat schema heeft ongetwijfeld een zekere bekoring. Alles „correspondeert” dan met alles wat de ambten betreft: de Heere Christus drie ambten, in de kerk drie ambten, het kerkdrie ambten!

De vraag is echter, of die schematiek tegenover de gegevens der Schrift is te handhaven.

We merken op, dat we zoo weinig nauwkeurig vaak van de drie ambten van Christus spreken, doch beter en precieser is: het ééne, Middelaarsambt van onzen Heiland. Zoodat in dat ééne ambt een drievoudige onderscheiding wat werkzaamheid betreft is te maken. Daarbij komt, dat we het ambtswerk van den Heere Christus ziende, zooals de Schrift ons dat beschrijft, maar moellijk kunnen zeggen: hier is de Heere Christus „alleen” profetisch bezig, daar „uitsluitend” koninklijk enz. Want het onderscheiden drievoudige van het profetische, priesterlijke en koninklijke bepaalt en beperkt elkaar we-

derkeurig: het profetische is óók priesterlijk en óók koninklijk; het priesterlijke óók profetisch en óók koninklijk; het koninklijke is óók profetisch en óók priesterlijk. Hij leert (profetisch) als machthebbende (koninklijk), Matth. 7:29. Hij legt het leven af (priesterlijk), doch Hij heeft macht het af te leggen en weder te nemen (koninklijk), Joh. 10:18, en dat Hij zulks verkondigt is „profetie”.

Zoo is het met „het ambt der geloovigen”, dat het kerkdrie moet bedienen, ook gesteld. En met de bijzondere ambten in de kerk evenzeer. Daarbij is ook op te merken, dat de predikant ook ouderling is.

Zoodat de conclusie mag zijn, dat „het schema” behoeftzaam moet worden gehanteerd.

Daarbij komt in de tweede plaats wat de bijz. ambten in de kerk betreft, dat er in het Nieuwe Testament eerst een veelheid van ambten en bedieningen is. Terwijl de apostelen er nog zijn, komen er diakenen en leeraars en ouderlingen en evangelisten. Vergelijk Rom. 12:6 v.v. 1 Cor. 12:1-11. En als de laatste brieven van het Nieuwe Testament worden geschreven vinden we naast de overgebleven apostelen: evangelisten, ouderlingen, die leeren, en ouderlingen, die regeren en diakenen. Want dat is onmiskenbaar in de brieven aan Timotheus en Titus. Willen we op grond van de gegevens in die zoogenaamde „pastoraal”-brieven een „schema” van de blijvende ambten maken, dan zou het zó kunnen: evangelisten—ouderlingen (leer- en regeroederlingen) — diakenen. Dan is er ook een drie-deeling! Doch we moeten weer bedenken, dat de evangelisten óók de drieërlei bevoegdheid der ouderlingen en diakenen bezitten voor het speciale ambtswerk, dat ze behooren te verrichten. Zoodat onze conclusie wel moet zijn: we dienen met die „schematiek” zeer voorzichtig te zijn en kunnen er niets uit afleiden. Vandaar dat daaruit geen argument is te ameden tegen de erkenning van het evangelistenambt.

13. Tenslotte zegt men: de kerk of de kerken hebben in de Schrift nergens bevoegdheid en opdracht ontvangen, om evangelisten aan te stellen en in het ambt te ordenen (Synode 1896).

Dit argument lijkt sterk: wat in de Schrift niet uitdrukkelijk geboden wordt, is verboden. Dus een argumentum e silentio, dat is: uit het stilzwijgen der Schrift daarover besluit men, dat de Schrift het niet bepaald vrij laat doch zeker niet wil. Doch als dit „argument” hier kracht van bewijs heeft, dan kunnen we bijv. het diakenambt ook wel afschaffen! Trouwens van geen enkel bijzonder ambt wordt letterlijk geschreven: het moet blijven tot den jongsten dag. Doch omdat we de Schrift aanvaarden als normatief, zoo gelooven we, dat er predikanten, ouderlingen en diakenen dienen te zijn, en zoo mogen we dat ook aannemen voor den evangelist. En omgekeerd: er is geen enkele letter bewijs uit de Schrift bij te brengen, dat het evangelistenambt met den dood van de apostelen moest ophouden. Voor de profeten zijn aanwijzingen in het Nieuwe Testament, dat hun werk met de teboekstelling van de nieuwtestamentische Godsopenbaring ophield, doch wie zal durven zeggen, dat er ná de apostelen geen kerken meer in de (heiden-)wereld moesten en moeten geplant worden en dat die geplante gemeenten niet tot zelfstandig ambtelijk leven dienen gebracht te worden?

Zoo zien we: dertien „argumenten” tegen, doch geen klem op grond van de Schrift.

Tenslotte geven we nog door hetgeen het meerderheidsrapport in zijn slotopmerkingen schrijft.

„Allereerst merken Uw deputaten op, dat, ook indien de kerken er voor zouden terughuiveren de consequentie te aanvaarden van erkenning van het evan-

gelistenambt, toch de resultaten van dit onderzoek ook dan nog van betekenis blijven voor de bepaling van de positie van de zendingsarbeiders. Indien zij zouden willen concluderen — anders dan wij meenen dat juist is —, dat de zendingsarbeider en de herder en leeraar een en dezelfde zijn, dan nog zou o.i. moeten worden erkend, dat de missionair in heel anderen zin en met heel anders uitgewerkte opdracht Dienaar des Woords is dan de plaatselijke herder en leeraar. Met andere woorden, de stelling en praktijk zouden ook dan moeten worden losgelaten, als zou een gemeente één van „haar” herders en leeraars uitzenden naar het zendingssterrein. Natuurlijk kan zij dat wel eens doen maar dan gaat hij toch niet in kwaliteit van herder en leeraar dier gemeente — dan immers moest hij bij zijn kudde blijven — naar als haar gezant tot Woorddienst onder de heidenen”.

Daarmee besluiten we dit deel in de hoop, dat de kerken voor de erkenning niet zullen terughuiveren. Dat betekent niet, dat wij deze erkenning in elk geval op de Synode van Kampen, 1951, D.V. moeten doorzetten. Wij willen er voor pleiten, dat de kerken eerst zich grondig bezinnen, dat het resultaat van die bezinning op de kerkelijke vergaderingen moge komen en zoo de Synode in dezen goed voorbereid worde, en dat er geen beslissing genomen worde, aler er genoegzame eenparigheid van gevoelen is verkregen. Als dit laatste niet het geval mocht zijn, dus geen genoegzame eenparigheid, dan kunnen we gevoegelijk wachten tot na de Synode van Kampen. Het is een gewichtig ding, die erkenning. Daarom Schriftuurlijke voorbereiding en verantwoording. J. FRANCKE.

## GEZINSLEVEN

### Aangaande mij en mijn huis

„En zijne moeder maakte hem een kleinen rok”.

Hanna hield haar woord! Eenmaal had zij een gelofte beloofd: „Heere der Heirscharen, zoo Gij eenmaal de ellende Uwer dienstmaagd aanziet, en mijner gedenkt, en Uwe dienstmaagd niet vergeet, maar geeft Uwe dienstmaagd een mannelijk zaad, zoo zal ik dat den Heere geven al de dagen zijns levens en daar zal geen scheermes op zijn hoofd komen”.

Die gelofte heeft zij, als een vrome, geloovige vrouw, den Heere gehouden.

Want zoodra zij den kleinen Samuël gespeend had, bracht zij met Elkana het kind tot den hoogenpriester Eli.

En denk nu niet klein van de geloofsdaad dezer moeder, alsof het iets heel gewoons was, als iets, dat vanzelf sprak en haar niet de minst geestelijke, geloovige inspanning kostte.

Zij ook hield van haar kind, haar eerstgeborene, tot nu toe haar eenige. Zij ook had het zoo heel graag bij zich gehouden, om aan hem al haar zorgen te wijden; om hem 's morgens te wekken en 's avonds te ruste te leggen; om hem te voeden en te kleden, om hem den ganschen dag bij zich te hebben en met haar oog hem te bewaken; om zich in zijn voorspoedige ontwikkeling te kunnen verblijden; om met hem zijn vreugden te deelen; om hem in zijn droefheid te troosten.

Hoe zwaar valt het reeds menige moeder, als zij haar eenige kind moet afstaan aan de school, al kan 't zelfs tusschen de middagen nog thuis komen! Hoe erg

## De omgang tusschen jongens en meisjes

Als het belangrijkste biologische gebeuren van de puberteitsperiode mogen we rekenen de **sexuele rijping**.

Deze uit zich bij het meisje vrij scherp in de voor het eerst optredende menstruatie; bij den jongen, heel wat minder scherp, in zoo nu en dan eens optredende onwillekeurige zaadstoringen, de z.g.n. „polluties”.

Ten tijde van deze sexuele rijping en als gevolg daarvan, zien we als typisch geestelijk element vaak optreden de z.g.n. „sexuele nieuwsgierigheid”; zich uitend in een vragen naar b.v.: waar de kleine kinderen vandaan komen; naar het verschil tusschen jongens en meisjes; naar wat menstruatie is; naar fineses omrent geslachtelijk verkeer; enz. Deze nieuwsgierigheid is, en dat moeten we ons wel goed voor oogen houden, niet een zuiver intellectuele! Neen, in heel veel gevallen zit er iets, of heel veel, in van een verhitte fantasie! Van een sterke begeerigheid! Een zó sterke zelfs, dat verschillende jongeren, met soms ver-gaande middelen trachten zich de gewenschte antwoorden te verschaffen!

In dit verband moet er echter direct bijgezegd worden, dat er een andere groep van kinderen is, die van deze dingen juist nog niets wil weten; die voor meer kennis op dit gebied juist terughuivert! Die, wanneer een oudere tracht aan zulke kinderen sexuele voorlichting te geven, alles, wat ze te hooren krijgen, erg „griezelig” vinden en zich tegen meer voorlichting bepaald verzetten.

Natuurlijk zullen zulke kinderen (ze zijn dus nu ongeveer 13 tot 15 jaar) verschillend behandeld moeten worden, wanneer daartoe de gelegenheid bestaat. Welke gelegenheid er wel is in het gezin, maar veelal niet op de jeugdvereniging. (Ik heb nu het oog op het belang van de sexuele nieuwsgierigheid voor de behandeling van die stoffen uit den bijbel, waarin het sexuele sterk op den voorgrond treedt; vanzelfsprekend niet op wat men gewoonlijk verstaat onder „sexuele voorlichting”, want die hoort op onze jeugdverenigingen niet thuis).

Bij de eene groep zal men dus voorzichtig moeten zijn met iets „op te dringen”, om geen geestelijke beleedigingen te krijgen; bij de andere om geen zondige fantasieën in de hand te werken.

Het verschil, dat zich in dit opzicht tusschen de kinderen openbaart, is er dan ook voor een belangrijk deel de oorzaak van, dat er nog zoo weinig eenstemmigheid is onder de paedagogen, juist over het „hoe” van de sexuele voorlichting.

Bij de jongens en meisjes op dezen leeftijd gaat natuurlijk ook de beantwoording van de vraag urgent worden, hoe hun **onderlinge omgang** moet zijn.

Vóór dien was dit nog geen probleem; en wantoestanden, enkele duidelijk pathologische gevallen, en gevallen van ernstige verwaarloozing in het gezin daargelaten, zien we bij kinderen beneden de 12 jaar haast nog niet.

Dit wordt echter anders bij de ouderen.

Wanneer wij de sexuele nieuwsgierigheid op zien treden.

Vieze praatjes en vieze handelingen zien we dan al, meer dan we zouden denken of vermoeden, optreden. Van de „straat” brengen ze vaak al van alles en nog wat mee, dat glad verkeerd is; op de vragen, die ik zooveen noemde, die kinderen vaak stellen, bij welke de sexuele nieuwsgierigheid optreedt, krijgen ze antwoorden, die meestal niet door den beugel kunnen; het zich verknuteren in schuine moppen en het zich verlustigen in zwefel fantasieën komen dan reeds al te veel voor. Zelfs is er soms tusschen 15- en 16-jarigen reeds geslachtelijk verkeer! Een onderzoek, ingesteld door Dr Storm, geneeskundig leider van het „Dr J. Rutgers-Huis”, consultatiebureau voor geslachtskunde te Den Haag, die vooral meisjes onderzocht uit Den Haag, Delft en Leiden, en gepubliceerd in 1949, toonde zulks maar al te schril aan. Er zijn, ook in Nederland, meisjes, die vóór hun 16e jaar, reeds moeder zijn! En ieder kent den duur van de zwangerschap! Storm lette ook op den godsdienst van de door hem onderzochten. De cijfers voor belijdende- en niet belijdende Roomschen, belijdende- en niet belijdende protestanten en voor hen, die opgaven geen religie te hebben, liepen niet eens ver uiteen! Voor belijdenden, zoowel Roomsche als Protestant, lagen de cijfers wel iets gunstiger; echter, niet veel; slechts enkele procenten.....

En..... op hoe ouderen leeftijd we komen, hoe erger dit alles wordt.

Deze feiten alleen al, (en al de gevolgen, die eruit voort kunnen vloeien) zijn voldoende reden, om ons wel te bezinnen op den omgang van jongens en meisjes van dezen leeftijd.

Een volkomen vrije, dus niet door ouderen bewaakte, omgang tusschen jongens en meisjes van dezen